

RESSÒ DE LA PARAULA

La bellesa ressuscitada

Si volem parlar correctament, més que «viure la resurrecció» o «viure com a ressuscitats», hem d'utilitzar l'expressió «viure en nosaltres la Resurrecció de Jesucrist». Només aquesta manera de parlar ens protegirà de malentesos i equívocs. Aquest és el do i la tasca que se'ns obre en aquest temps de Pasqua, a manera d'impuls que ha de romandre actiu tota la vida.

Diem que vivim la Resurrecció de Jesucrist en la mesura en què abans hem mort amb Ell i com Ell. Què significa això?

És profundament commovedora la lectura de l'obra *Vestides per a un ball en la neu*, de Monika Zgustova. Aquest relat, o conjunt de relats, constitueix un veritable testimoni de la vivència del sofriment extrem. Sembla tota una glossa d'aquell aforisme, que va formular el país de les protagonistes, F. Dostoievski, «la bellesa salvarà el món». Perquè les nou dones que expliquen sengles tragèdies en exili, camps de concentració o camps de treball en el Gulag, sota el règim comunista de Stalin, no són sinó autèntics testimonis de la dignitat de la persona humana quan és duta al límit de la seva resistència. En situacions límit de sofriment, la poesia (com també ocasionalment la música), en tant que creació o comunicació de bellesa, pot retornar al rostre humà, desfigurat pel dolor, la lluminositat que li

correspon des de la seva creació. Llavors, el món insofrible, sumit en la lletjor del mal, es fa una mica més suportable.

És oportú llegir aquest llibre, com també aprofundir en el missatge de Dostoievski, en temps de Pasqua. Però no en el sentit que la vivència de la Pasqua es confongui talment amb el que aquelles dones van viure en superar el sofriment o amb el que el novel·lista rus va voler transmetre, sinó en el sentit que «la bellesa», per a nosaltres, ja no és un concepte abstracte, un «valor», com se sol dir (i deien els platònics), sinó que la bellesa té un rostre, nom i cognoms, existència real, vida vinculada a la nostra.

Jesús va arribar a ser, en Divendres Sant, aquell que reproduïa la figura del Servent, de qui es deia:

«No tenia figura ni bellesa que es fes admirar, ni una presència que el fes atractiu...» (Jn 53,2). En Ell s'havia acumulat tota la inhumanitat fins a convertir-lo en l'ésser més menyspreat... Tot i així, davant d'aquell ésser, que per a la majoria era, i seguiria sent avui, un fracassat, nosaltres recitem el Salm 44: «Ets el més bell de tots els homes, exhales gràcia els teus llavis...»

En què consisteix, aleshores, la Resurrecció de Crist? La resurrecció de la bellesa? No exactament. És la resurrecció de la seva bellesa, la resurrecció de la bellesa d'un Déu que assumeix el sofriment de la humanitat fins a les seves últimes conseqüències.

Veiem aquesta gran i reveladora paradoxa en el fet que Dostoievski plasmés l'afirmació de la salvació per la bellesa en la seva obra *L'idiota*, el protagonista de la qual, Myskin, apareix com a enigmàtica figura de Crist. Enfront del buit de la pura raó i del nihilisme, Ell salva amb la seva bellesa, encara que en el món no sigui més que un boig, un «inconscient» que gosa donar la vida, perdre-la, per amor al Pare i a tota la humanitat.

No diem que viure com a ressuscitats sigui «entendre» això, però sí assumir-ho com a veritat fonamental en la vida. Sens dubte, aquesta bellesa és la que salva el món.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Do, gràcia, gratuïtat

El seu sepulcre és buit: aquesta és l'evidència immediata amb la que els amics de Jesús es troben i a partir de la qual aniran descobrint l'abast d'allò que s'ha esdevingut: el Senyor ha ressuscitat! Tot i que l'Escriptura anunciava que Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts (Evangeli del dia de Pasqua, Jn 20,1-9), els cal seguir el tram més o menys llarg que va de la primera constatació al coneixement i convenciment ple del que aquesta significa. A l'inici d'aquest camí, durant el seu recorregut i en la seva culminació no hi ha sinó do, gràcia, gratuïtat.

A l'Evangeli d'aquest tercer diumenge de Pasqua se'ns narra la situació anímica dels deixebles: estan esglaiats, no reconeixen Jesús, creuen que

és un esperit, estan alarmats, tenen el cor ple de dubtes. Jesús se'ls mostra ell mateix, el qui havia estat crucificat (*els ensenyava les mans i els peus*) es deixa palpar, menja amb ells. I arriba el moment definitiu, de final de recorregut: *Llavors els obrí l'enteniment perquè compreguessin el sentit de les Escriptures* (Lc 24,45). Ara el reconeixen plenament, ara copsen la realització del que havia estat anunciat.

Molts de nosaltres potser no recordem en quin moment de la nostra història de fe el Misteri de la Resurrecció de Jesús se'ns va fer —per do— diàfan i la convicció més certa, de manera que en van quedar còpols el nostre esperit i també en el nostre enteniment.

Creure en la Resurrecció de Jesús és mirar-nos i agrair el do rebut, sabent que la seva resurrecció és garantia de la nostra. És també mirar la realitat humana amb ulls nous. Uns ulls que es deixen interpel·lar per aquelles circumstàncies personals i col·lectives mancades de vida: sepulcres buits que reclamen sentit i participació en la vida del Ressuscitat.

Es tracta que amb la nostra acció siguem testimonis del Ressuscitat i comuniquem la vida que ell ens dona allà: vida plena de sentit, de misericòrdia. Vida que fomenta el bé comú, la justícia, la fraternitat.

Bona Pasqua!

Concepció Huerta

ECO DE LA PALABRA

La belleza resucitada

Si queremos hablar correctamente, mejor que «vivir la resurrección» o «vivir como resucitados», hemos de utilizar la expresión «vivir en nosotros la Resurrección de Jesucristo». Sólo esta manera de hablar nos protegerá de malentendidos y equívocos. Este es el don y la tarea que se nos abre en este tiempo de Pascua... a manera de impulso que ha de permanecer activo toda la vida.

Decimos que vivimos la Resurrección de Jesucristo en la medida en que antes hemos muerto con Él y como Él. ¿Qué significa esto?

Es profundamente conmovedora la lectura de la obra *Vestidas para un baile en la nieve*, de Monika Zgustova. Este relato, o conjunto de relatos, constituye un auténtico testimonio de la vivencia del sufrimiento extremo. Parece toda una glosa de aquel aforismo, que formuló el paisano de las protagonistas, F. Dostoyevski, «la belleza salvará el mundo». Pues las nueve mujeres que cuentan sendas tragedias en destierro, campos de concentración o campos de trabajo en el Gulag, bajo el régimen comunista de Stalin, no son sino auténticos testigos de la dignidad de la persona humana cuando es llevada al límite de su resistencia. En situaciones límite de sufrimiento, la poesía (como también ocasionalmente la música), en tanto que creación o comunicación de belleza, puede devolver al rostro humano, desfigurado por el dolor, la luminosidad que le corresponde desde su creación. Entonces, el mundo insufrible, sumido en la fealdad del mal, se hace un poco más soportable.

Es oportuno leer este libro, como también profundizar en el mensaje de Dostoyevski, en tiempo de Pascua. Pero no en el sentido de que la vivencia de la Pascua se confunda sin más con lo que aquellas mujeres vivieron al superar el sufrimiento o con lo que el novelista ruso quiso transmitir, sino en el sentido de que «la belleza», para nosotros, ya no es un concepto abstracto, un «valor», como se suele decir (y decían los platónicos), sino que la belleza tiene un rostro, nombre y apellidos, existencia real, vida vinculada a la nuestra.

Jesús llegó a ser, en Viernes Santo, aquel que reproducía la figura del Siervo, de quien se dijo: «le vimos sin apariencia ni presencia, sin belleza, sin rostro que se pudiera estimar...» (Is 53,2). En Él se había acumulado toda la inhumanidad hasta convertirlo en el ser más despreciado... Sin embargo, ante aquel ser, que para la mayoría era, y seguiría siendo hoy, un fracasado, nosotros recitamos el Salmo 44: «Eres el más bello de los hombres, en tus labios se derrama la gracia...»

¿En qué consiste, entonces, la Resurrección de Cristo? ¿La resurrección de la belleza? No exactamente. Es la resurrección de su belleza, la resurrección de la belleza de un Dios que asume el sufrimiento de la humanidad hasta sus últimas consecuencias.

Vemos esta gran y reveladora paradoja en el hecho de que Dostoyevski plasmase su afirmación de la salvación por la belleza en su obra *El Idiota*, cuyo protagonista, Myskin, aparece como enigmática figura de Cristo. Frente al vacío de la pura razón y del nihilismo, Él salva con su belleza, aunque ante el mundo no sea más que un loco, un «inconsciente» que osa dar la vida, perderla, por amor al Padre y a toda la humanidad.

No decimos que vivir como resucitados sea «entender» esto, pero sí asumirlo como verdad fundamental en la vida. Sin duda, esta belleza es la que salva al mundo.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Trobada de voluntaris de Pastoral Penitenciària

Tindrà lloc el proper dissabte 21 d'abril al matí, a la Casa de l'Església (carrer d'Armenteres 35, de Sant Feliu de Llobregat). La present convocatòria vol congregat tots aquells voluntaris que ja col·laboren en aquest àmbit pastoral de les presons i també qualsevol persona interessada. A les 10 h començarà amb una pregària dirigida pel diaconat Miquel Àngel Jiménez i les paraules d'obertura del bisbe Agustí Cortés. La temàtica central «El voluntari al centre penitenciari»

serà tractada en dues parts. La primera, sobre el funcionament del centre, a càrrec de Teresa Capell, coordinadora de Serveis Socials de Brians2; la segona, sobre el paper del voluntariat, a càrrec de Raquel Róbal, tècnica de Serveis Socials de la Direcció General de Serveis Penitenciaris. La matinal s'acabarà amb les aportacions testimonials d'alguns voluntaris laics i un prevere, Mn. Jordi Tres.

Al territori del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat hi ha dos centres penitenciaris, Brians1 (on hi ha

també dos mòduls de dones) i Brians2, al terme de Sant Esteve Sesrovires.

XXV Trobada d'escolans al Seminari de Barcelona

Dissabte 21 d'abril, de les 10 a les 15 h, al Seminari Conciliar de Barcelona. Són convidats tots els escolans i escolanes, i també s'hi poden afegir altres nois i noies d'entre 8 i 15 anys que estiguin vinculats a la parròquia. Amb el lema «Caminant cap al tresor», participaran en una gran gimcana, l'eucaristia i el dinar de germanor (se'l porta cadascú). Inscripcions, abans del 19 d'abril: tel. 934 541 600, seminari@seminaribarcelona.cat. Més informació a www.seminarimenorbcn.cat

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Qui confessa els seus pecats amb humilitat i sinceritat rep el perdó i retroba de nou la unió amb Déu i amb els germans» (14 de febrer).

@Pontifex: «El missatge de Jesús és incòmode i ens incomoda, perquè desafia el poder religiós mundà i provoca les consciències» (17 de febrer).

@Pontifex: «Oferir un do de gratitud a Jesús és dedicar temps a una persona difícil, ajudar algú que no ens resulta interessant» (25 de febrer).

@Pontifex: «Estem tots cridats a viure la joia que neix de la trobada amb Jesús per vèncer el nostre egoisme, sortir de la nostra comodat» (28 de febrer).

Projecte Raquel:

«Sortir endavant després d'un avortament és possible»

Durant el 2016, l'Any Sant de la Misericòrdia, va començar a caminar a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat el Projecte Raquel, impulsat des de la Delegació de Família i Vida. Amb dos anys de recorregut, conversem amb la Rut Sales i el Ferran González, feligresos de Sant Vicenç dels Horts i coordinadors diocesans d'aquesta iniciativa.

Quin és l'objectiu del Projecte Raquel?

Ajudar a la persona a reconciliar-se amb ella mateixa, amb el seu fill i amb Déu, després d'haver viscut una interrupció voluntària de l'embaràs. Pensem que la veritable sanació només es pot aconseguir a través de l'acció de Déu, per aquest motiu aquest projecte és més que un simple assessorament psicològic. Quan la persona se sent acollida i recolzada, de manera incondicional, és aleshores quan pot obrir-se a l'Amor de Déu que és font inesgotable d'amor.

Per què porta aquest nom?

Aquesta dona bíblica, Raquel, esposa de Jacob, pateix un dolor profund per la mort dels seus fills, així ho diu la cita: «...se sent un plany, un dolor amarg: és Raquel que plora inconsolable els seus fills perquè ja no hi són. Així diu el Senyor: Detura el teu lament i el plor dels teus ulls... hi ha una esperança per al teu futur» (Jr 31,15-17).

Qualsevol mare quan perd un fill, tindrà dificultat a acceptar paraules o gestos de condol, ja que sap que mai podran guarir el dolor d'una pèrdua semblant. Aleshores Déu li respon amb paraules d'esperança.

Aquest projecte està present en altres diòcesis?

Pràcticament a totes, tant de Catalunya com de tota Espanya.

Quin és l'equip del Projecte Raquel?

Hi ha una xarxa de sacerdots, psicòlegs i persones acollidores, que anomenem consellers, especialment formades per a oferir una atenció individualitzada a les persones després d'una interrupció voluntària de l'embaràs. Val a dir que tots nosaltres duem a terme aquesta tasca de forma altruista, és un voluntariat, una missió.

Quin mètode seguim?

Aquests consellers, de manera individualitzada i confidencial, es reuneixen amb la persona interessada

Rut Sales i el Ferran González, coordinadors diocesans del Projecte Raquel de Sant Feliu de Llobregat

durant 10 sessions, en dependències parroquials, on s'afavoreix un clima d'oració. Hem de pensar que, com a ferida mal tancada, s'ha d'obrir per poder-la netejar i curar. Potser és un procés molt dolorós però alhora esperançador, ja que Déu hi és present en tot moment, sempre ens acompanya, no estem sols.

La confidencialitat és una característica que volem remarcar: és absoluta. Només demanem el telèfon i el nom (ni tan sols els cognoms) de la persona, per poder dirigir-nos a ella i poder organitzar les trobades.

Les protagonistes principals d'un avortament són les dones, però... ateneu també homes?

És evident que principalment atenem a les dones, però també és cert que els homes sovint són partí-

cips de l'avortament i, per tant, també pateixen les conseqüències que provoca.

Les persones que piquen a la vostra porta tenen una sensibilitat religiosa?

L'Església és mare i acull tothom, per tant el Projecte Raquel també, fins i tot, el fan persones no batejades. El que sí que els expliquem clarament des de l'inici és que es tracta d'un projecte diocesà i que es desenvolupa a la parròquia.

El temps transcorregut des dels fets, és important per a fer aquest procés de reconciliació?

És força important. Amb el transcurs del temps, es produeixen molts mecanismes de defensa per poder oblidar un esdeveniment tan dolorós. També hem trobat persones amb l'experiència de la interrupció voluntària de l'embaràs molt recent i en aquests casos hem d'esperar un temps prudencial per poder iniciar el projecte.

Quin balanç feu dels dos anys de funcionament del Projecte Raquel al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat?

El balanç és molt positiu. Malgrat el tema de l'avortament és bastant extens socialment, hi ha moltíssimes persones que pateixen en silenci. És per això, que la persona que contacta amb nosaltres, està realment espantada, viu un combat interior, no és fàcil. Podem parlar de veritables miracles, experiències de reconciliació i de conversió.

Algunes persones han finalitzat el Projecte Raquel i algunes estan en fase d'acompanyament, esperant el moment més oportú per a elles. D'altres han iniciat però no han acabat.

Acompanyar persones que han viscut un avortament tindrà facetes doloroses, ni que sigui per empatia... Per a vosaltres és així? Per què us heu volgut implicar en aquest projecte?

No ens vam implicar en aquest projecte per iniciativa pròpia, sinó que l'Església ens va convidar a iniciar la formació en aquest projecte i poc a poc, hem mirat de donar resposta a la missió que Déu ens volia encomanar.

La delicadesa que hem de tenir davant el dolor d'aquestes persones és imprescindible per poder compartir amb elles la seva desesperació. Eixugar les llàgrimes d'un rostre que pateix no és fàcil, és llavors quan només et queda l'oració, sabem que Déu és l'únic que dona consol. Els consellers som simplement guies, instruments del seu Amor.

Per a més informació del Projecte Raquel:

Truca o escriu a tel. 629 803 276
projecteraquel@bisbatsantfeliu.cat

AGENDA

Aniversari d'ordenació episcopal.

El proper 18 d'abril s'acompleixen 20 anys de l'ordenació, com a bisbe, de Mons. Agustí Cortés Soriano. El 20 de febrer de 1998 fou nomenat bisbe d'Eivissa pel papa Joan Pau II i el 18 d'abril d'aquell any se celebrà la seva ordenació episcopal a la catedral de Santa Maria de la capital eivissenca. L'any 2004 fou nomenat primer bisbe de Sant Feliu de Llobregat. Preguem per ell i pels fruits del seu ministeri episcopal.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

16. □ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Fets 6,8-15 / Sl 118 / Jo 6,22-29]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, vg., i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. □ Dimarts [Fets 7,51-8,1a / Sl 30 / Jo 6,30-35]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i màrtirs a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i màrtir, sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, verge; beat Baptista Spagnoli, religiós carmelità.

18. □ Dimecres [Fets 8,1b-8 / Sl 65 / Jo 6,35-40]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, mrs.; beat Andreu Hibernon, religiós franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, religiosa carmelitana.

19. □ Dijous [Fets 8,26-40 / Sl 65 / Jo 6,44-51]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, mr.

20. □ Divendres [Fets 9,1-20 / Sl 116 / Jo 6,52-59]. Sant Sulpici, mr.; santa Agnès de Montepulciano, vg. dominicana; santa Oda, vg.

21. □ Dissabte [Fets 9,31-42 / Sl 115 / Jo 6,60-69]. Sant Anselm (1033-1109), abat de Bec, bisbe de Canterbury i doctor de l'Església, nat a Aosta; sant Silví, màrtir; sant Conrad de Parzham, religiós caputxí.

22. □ Diumenge vinent, IV de Pasqua (lit. hores: 4a setm.) [Fets 4,8-12 / Sl 117 / 1Jo 3,1-2 / Jo 10, 11-18]. Sant Caius o Gai (de Dalmàcia) i sant Soter, papes i màrtirs; sant Agapit I, papa; santa Senorina, vg.

Diumente III de Pasqua (B)

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 3,13-15,17-19)

En aquells dies, Pere digué al poble: «El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, Déu dels nostres pares, ha glorificat Jesús, el seu Servent, que vosaltres va entregar i va negar, quan Pilat creia que l'havia de deixar lliure. Ell era l'innocent i el sant, però vosaltres el va negar i va demanar a Pilat que us indultés un assassí, mentre matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Nosaltres en som testimonis. Ja sé, germans, que ni vosaltres ni els vostres dirigents no sabíeu el que fèieu, però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, i seran esborrades les vostres culpes.»

▶ Salm responsorial (4)

R. *Que sigui el nostre estendard la claror de la vostra mirada, Senyor. O bé: Al·leluia.*

Respondeu-me quan us invoco, / oh Déu que em feu justícia. / M'heu eixamplat el cor en els perills, / compadieu-me i escolteu el meu prec. R.

Sapigueu que el Senyor m'ha fet favors meravellosos; / el Senyor m'escolta sempre que l'invoco. R.

Molts exclamen: «En qui trobarem el nostre goig? / Que sigui el nostre estendard la claror de la vostra mirada, Senyor!» R.

M'adormo en pau així que em fico al llit i em sento en vós segur, / només en vós, Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 2,1-5a)

Fillets, us escric això perquè no pequeu. Però si algú pecava, recordeu que tenim prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just. Ell mateix és la víctima propiciatòria pels nostres pecats. I no només pels nostres, sinó pels de tot el món. Per saber si coneixem Jesucrist, mireu si complim els seus manaments. Els qui diuen que el coneixen, però de fet no compleixen els seus manaments, són mentiders, no diuen pas la veritat. Però els qui fan cas de la paraula de Jesucrist han arribat de debò a estimar Déu perfectament.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 24,35-48)

En aquell temps els deixebles contaven el que els havia passat pel camí, i com havien reconegut Jesús quan partia el pa. Mentre parlaven d'això, Jesús mateix es presentà enmig d'ells i els digué: «La pau sigui amb vosaltres.» Ells, esglaiats, van creure que veien un esperit. Jesús els digué: «Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus, sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com veieu que jo en tinc.» I mentre deia això els ensenyava les mans i els peus. Veient-los sorpresos, i que de tanta alegria encara no acabaven de creure-ho, els digué: «No teniu aquí res per menjar?» Ells li donaren un tall de peix a la brasa i se'l menjà davant d'ells. Després els digué: «Quan encara era amb vosaltres, us havia dit que s'havia de complir tot el que hi ha escrit de mi en el llibre de la Llei de Moisès, i en els dels Profetes i dels Salmes.» Llavors els obrí els ulls perquè compreguessin el sentit de les Escripures, i els digué: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis.»

▶ Lectura de los Hechos de los Apóstoles (Hch 3,13-15,17-19)

En aquellos días, Pedro dijo al pueblo: «El Dios de Abraham, de Isaac y de Jacob, el Dios de nuestros padres, ha glorificado a su siervo Jesús, al que vosotros entregasteis y de quien renegasteis ante Pilato, cuando había decidido soltarlo. Vosotros renegasteis del Santo y del Justo, y pedisteis el indulto de un asesino; matasteis al autor de la vida, pero Dios lo resucitó de entre los muertos, y nosotros somos testigos de ello. Ahora bien, hermanos, sé que lo hicisteis por ignorancia al igual que vuestras autoridades; pero Dios cumplió de esta manera lo que había predicho por los profetas, que su Mesías tenía que padecer. Por tanto, arrepentíos y convertíos, para que se borren vuestros pecados.»

▶ Salmo responsorial (4)

R. *Haz brillar sobre nosotros, Señor, la luz de tu rostro. O bien: Aleluya.*

Escúchame cuando te invoco, Dios de mi justicia; / tú que en el aprieto me diste anchura, / ten piedad de mí y escucha mi oración. R.

Sabedlo: el Señor hizo milagros en mi favor, / y el Señor me escuchará cuando lo invoque. R.

Hay muchos que dicen: «¿Quién nos hará ver la dicha, / si la luz de tu rostro ha huido de nosotros?». R.

En paz me acuesto y enseguida me duermo, / porque tú solo, Señor, me haces vivir tranquilo. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 2,1-5a)

Hijos míos, os escribo esto para que no pequéis. Pero, si alguno peca, tenemos a uno que abogue ante el Padre: a Jesucristo, el Justo. Él es víctima de propiciación por nuestros pecados, no sólo por los nuestros, sino también por los del mundo entero. En esto sabemos que lo conocemos: en que guardamos sus mandamientos. Quien dice: «Yo lo conozco», y no guarda sus mandamientos, es un mentiroso, y la verdad no está en él. Pero quien guarda su palabra, ciertamente el amor de Dios ha llegado en él a su plenitud.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 24,35-48)

En aquel tiempo, los discípulos de Jesús contaron lo que les había pasado por el camino y cómo lo habían reconocido al partir el pan. Estaban hablando de estas cosas, cuando él se presentó en medio de ellos y les dice: «Paz a vosotros.» Pero ellos, aterrorizados y llenos de miedo, creían ver un espíritu. Y él les dijo: «¿Por qué os alarmáis?, ¿por qué surgen dudas en vuestro corazón? Mirad mis manos y mis pies: soy yo en persona. Palpadme y daos cuenta de que un espíritu no tiene carne y huesos, como veis que yo tengo». Dicho esto, les mostró las manos y los pies. Pero como no acababan de creer por la alegría, y seguían atónitos, les dijo: «¿Tenéis ahí algo de comer?». Ellos le ofrecieron un trozo de pez asado. Él lo tomó y comió delante de ellos. Y les dijo: «Esto es lo que os dije mientras estaba con vosotros: que era necesario que se cumpliera todo lo escrito en la Ley de Moisès y en los Profetas y Salmos acerca de mí». Entonces les abrió el entendimiento para comprender las Escrituras. Y les dijo: «Así está escrito: el Mesías padecerá, resucitará de entre los muertos al tercer día y en su nombre se proclamará la conversión para el perdón de los pecados a todos los pueblos, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de esto.»

COMENTARI

L'havien reconegut quan partia el pa

Stette in mezzo a loro (Ell es va quedar enmig d'ells), 2014. Aquarel·la de Maria Cavazzini Fortini

El discurs de Pere al recinte del Temple ve motivat per la guarició del coix *invàlid de naixement* (3,1s) i la posterior reacció de *tot el poble* que *lloava Déu*, i del mateix coix curat que *no se separava de Pere i Joan*.

El discurs vol desfer el malentès dels qui pensen que Pere i Joan, pel seu propi poder, han curat *el qui demanava caritat a la Porta Bonica del Temple*.

El discurs, cristològic i missioner, s'adreça als jueus proclamant el kerigma cristià: *Déu ha glorificat Jesús, el seu Servent... ressuscitant-lo d'entre els morts*.

El punt central és que, *gràcies a la fe en el seu Nom, Jesús ha restablert l'home que tots coneixeu. Aquesta fe, que ve per Ell, l'ha curat completament* (v. 16).

L'exhortació de 1Jn pren un to més personal i directe adreçant-se als qui anomena *«fillets meus»* amb preocupació pastoral semblant a l'amor patern.

Indiscutiblement el millor seria viure sense pecar. Però la realitat és la que és i cal no oblidar-la!

Per això cal confessar els pecats sense que el seu reconeixement ens enfonsi en la desesperació.

Confessar el pecat és ja oposar-se a ell.

Si algú pecava, recordeu que tenim prop del Pare un defensor: Jesucrist.

El Paràclit/Defensor per excel·lència a l'evangeli de Jn és l'Esperit Sant; però a 1Jn ho és també Jesucrist.

Presentar Jesucrist com a *víctima propiciatòria pels nostres pecats* evoca la seva Mort i Resurrecció com «expiació pels nostres pecats».

L'Evangeli força la cronologia situant la presència del Ressuscitat a Jerusalem el mateix vespre quan *els dos deixebles* retornen d'Emmaús on anaven quan *el dia començava a declinar*. Hi preval l'interès teològic per situar el dia de Pasqua l'origen de tota la fe cristiana. *Esglaiats van creure que veien un esperit*: la reacció d'*esglai, alarma i dubtes*, subratlla apològicament la identificació del Jesús que supera les lleis de l'espai (*portes tancades*) amb el que van conèixer a Galilea.

La invitació a tocar-lo (*Palpeu-me*) vol mostrar la corporeïtat singular del Ressuscitat.

La clau decisiva és que de tot això *en som testimonis*.

Mn. José Luis Arín